

DIAGNOSE BESMET

Van dezelfde auteur verschenen bij The House of Books:

Hartslag
Koud bloed
Alarmfase Rood

RIZZOLI & ISLES-THRILLERS

Het stille meisje
Sneeuwval
De chirurg
De leerling
De zondares
Zustermoord
Verdwijn
De Mefisto Club
Koud hart
Het aandenken

Tess Gerritsen

DIAGNOSE BESMET

the house of books

Oorspronkelijke titel

Life Support

Uitgave

Pocket Books, New York

This edition published by arrangement with the original publisher, Atria Books,
an imprint of Simon & Schuster, Inc., New York

Copyright © 1997 by Tess Gerritsen

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2002 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Willy Montanus

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Foto auteur

© Jessica Hills

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3543 9

D/2012/8899/52

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.tessgerritsen.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Jacob, Adam en Josh,
de mannen in mijn leven*

Veel dank aan:

Emily Bestler, die van ieder boek een juweeltje maakt.

Dr. Ross Davis, neurochirurg en man van de Renaissance.

Jack Young, die opgewekt mijn vreemdste vragen beantwoordde.

Patty Kahn, voor haar assistentie bij al het onderzoek.

Jane Berkey en Don Cleary, mijn navigatoren in de
uitgeverswereld.

En vooral aan Meg Ruley, die me altijd de juiste richting wijst.

En met me meegaat.

1

Een scalpel is een prachtig ding.

Dat was dokter Stanley Mackie nog nooit eerder opgevallen, maar terwijl hij met gebogen hoofd onder de lampen van de operatiekamer stond, zag hij plotseling hoe het licht met een diamantachtige schittering weerkaatste op het lemmet. Het was een kunstwerk, dat vlijmscherpe stukje roestvrij staal. Zó mooi zelfs, dat hij het nauwelijks durfde oppakken, uit angst dat hij op de een of andere manier de magische schoonheid teniet zou doen. In het oppervlak zag hij een regenboog van kleuren, het licht gebroken in zijn zuiverste elementen.

‘Dokter Mackie? Is er iets?’

Hij keek op en zag dat de operatiezuster hem over haar masker aankeek. Hij had nooit eerder gezien hoe groen haar ogen waren. Het leek of hij zoveel dingen voor de eerste keer zag, wérkelijk zag. De romige zachtheid van de huid van de verpleegster. Het adertje dat over haar slaap liep. Het moedervlekje vlak boven haar wenkbrauw.

Was het eigenlijk wel een moedervlekje? Hij staaarde ernaar. Het bewoog, het kroop als een veelpotig insect naar haar ooghoek...

‘Stan?’ zei dokter Rudman, de anesthesist, nu. Zijn stem doorbrak de ontsteltenis van Mackie. ‘Is er iets met je?’

Mackie schudde zijn hoofd. Het insect verdween. Het was weer een moedervlekje, niet meer dan een klein rondje zwart pigment op de bleke huid van de verpleegster. Hij haalde diep adem en pakte het scalpel van het instrumentenblad. Hij keek neer op de vrouw die op de tafel lag.

Het licht boven de tafel was al op de onderbuik van de vrouw gericht. Blauwe operatiedoeken waren op hun plaats geklemd, om een rechthoek van naakte huid heen. Het was een mooie, platte buik met een streepje van een bikini tussen de twee heupbeenderen – een verbazingwekkend gezicht in deze tijd van sneeuwstormen en witte wintergezichten. Wat jammer dat hij in deze

maagdelijke buik zou moeten snijden. In de toekomst zou haar in het Caribisch gebied opgedane bruine kleur zeker worden ont-sierd door het litteken van de blindedarmoperatie.

Hij zette het puntje van het lemmet op de huid, zijn incisie be-ginnend bij het punt van McBurney, halverwege de navel en de ronding van het rechter heupbeen. Daar zat de appendix onge-veer. Met het scalpel in de aanslag, aarzelde hij plotseling.

Zijn hand beefde.

Hij begreep het niet. Dit was nog nooit eerder gebeurd. Stanley Mackie had altijd een uiterst vaste hand gehad. Nu kostte het al-leen al enorme inspanning om het handvat vast te houden. Hij slikte en tilde het lemmet op. *Rustig aan. Haal een paar keer diep adem. Dit gaat over.*

‘Stan?’

Mackie keek op en zag dat dokter Rudman zijn voorhoofd fronste. De twee verpleegsters ook. Mackie zag de vragen in hun ogen, dezelfde vragen die mensen al weken over hem fluisterden. *Is de oude Mackie nog wel capabel? Zou hij op zijn vieren-zeventigste nog wel mogen opereren?* Hij negeerde hun blikken. Hij had zich al verdedigd voor de Medische Tuchtraad. Hij had hun een bevredigende verklaring gegeven van de omstandighe-den waaronder zijn laatste patiënt was overleden. Uiteindelijk was opereren niet zonder risico. Als er te veel bloed in de buik komt, is het vaak moeilijk je goed te oriënteren en is de verkeer-de snee snel gemaakt.

De Raad, in haar wijsheid, had hem van alle blaam gezuiverd.

Toch waren er twijfels gerezen bij de staf van het ziekenhuis. Hij zag het aan de gezichten van de verpleegsters, aan de frons van dokter Rudman. Al die ogen die hem gadesloegen. Plotseling voelde hij ook andere ogen. Hij ving een glimp op van duizenden oogbollen die in de lucht zweefden en hem allemaal aanstaarden.

Hij knipperde met zijn ogen en het vreselijke beeld was ver-dwenen.

Mijn bril, dacht hij. *Ik moet mijn bril laten controleren.*

Een zweetdruppel gleed over zijn wang. Hij klemde het hand-vat van het scalpel steviger vast. Dit was niet meer dan een een-voudige blindedarmoperatie, iets dat de eerste de beste assistent-arts ook kon. Dan moest hij het toch zeker kunnen, zelfs met bevende handen.

Hij concentreerde zich op de buik van de patiënte, die platte buik met zijn goudbruine kleur. Jennifer Halsey, 36 jaar. Ze kwam uit een andere staat en was vanmorgen in haar motelkamer in Boston wakker geworden met pijn rechts in de onderbuik. Toen

de pijn erger werd, was ze door een dichte sneeuwstorm naar de eerstehulpafdeling van het Wicklin-ziekenhuis gereden en doorverwezen naar de dienstdoende chirurg: Mackie. Ze wist niets van de geruchten over zijn bekwaamheid, niets van de leugens en het gefluister die langzaam zijn praktijk kapotmaakten. Ze was alleen maar een vrouw die pijn had en wier ontstoken appendix eruit gehaald moest worden.

Hij drukte het lemmet op de huid van Jennifer. Zijn hand was vast geworden. Hij kon het. Natuurlijk kon hij het. Hij maakte de incisie, een soepele, nette snee. De operatiezuster assisteerde, sponste bloed op, gaf hem hemostatica. Hij sneed dieper, door het gele, onderhuidse vet, af en toe even ophoudend om een adertje dicht te branden. *Geen probleem. Alles gaat goed.* Hij zou naar binnen gaan, de appendix eruit halen, en er weer uit gaan. Dan zou hij die middag naar huis gaan. Misschien had hij alleen maar wat rust nodig.

Hij sneed door het glinsterende buikvlies en kwam in de buikholte. 'Openhouden,' zei hij.

De operatiezuster pakte de roestvrijstalen tangen en trok voorzichtig de wond open.

Mackie stak zijn hand in de opening en voelde de warme, glibberige ingewanden om zijn gehandschoende hand kronkelen. Wat een heerlijk gevoel, genesteld te zijn in de warmte van het menselijk lichaam. Het was alsof je weer in de baarmoeder werd opgenomen. Hij legde de appendix bloot. Eén blik op het rode en gezwollen weefsel vertelde hem dat zijn diagnose juist was geweest; de appendix zou eruit moeten. Hij pakte het scalpel.

Pas toen hij weer naar de incisie keek, beseftte hij dat er iets niet helemaal klopte.

Er zaten veel te veel ingewanden in de buik, twee keer zoveel als er moesten zijn. Veel meer dan de vrouw nodig had. Dit kon niet. Hij trok aan de lus van een dun stuk darm, voelde het warm en glibberig over zijn gehandschoende handen glijden. Met het scalpel sneed hij het overtollige stuk eraf en legde de druipende kronkel op het blad. Ziezo, dacht hij. Dat was een stuk beter.

De operatiezuster staaarde hem aan, haar ogen groot boven haar masker. 'Wat dóet u?' riep ze.

'Te veel darm,' antwoordde hij kalm. 'Dat kunnen we niet hebben.' Hij stak zijn hand in de buik en pakte nog een lus darm. Al dat overtollige weefsel was niet nodig. Het belemmerde alleen maar zijn overzicht.

'Dokter Mackie, néé!'

Hij sneed. Het bloed spoot in een warme boog uit het doorgesneden stuk darm.

De verpleegster greep zijn gehandschoende hand. Hij schudde zich los, kwaad dat zo'n domme verpleegster de gang van zaken durfde te onderbreken.

'Haal een andere operatiezuster,' beval hij. 'Er moet afgezogen worden. Al dat bloed moet weg.'

Met zijn vrije hand pakte Mackie de afzuigkatheter en stak de punt in de buikholtte. Het bloed gorgelde de buis in en stroomde in het reservoir.

Een andere hand pakte zijn jas en trok hem weg bij de tafel. Het was dokter Rudman. Mackie probeerde hem van zich af te schudden, maar Rudman liet niet los.

'Leg het scalpel neer, Stan.'

'Ze moet schoongemaakt worden. Er zijn te veel ingewanden.'

'Leg het néér!'

Mackie rukte zich los en draaide zich om naar Rudman. Hij was vergeten dat hij het scalpel nog steeds in zijn hand had. Het lemmet sneed door de nek van de andere man.

Rudman slaakte een kreet en klemde zijn hand om zijn keel.

Mackie deinsde achteruit, starend naar het bloed dat tussen de vingers van Rudman doorsiepelde. 'Mijn schuld niet,' zei hij. 'Het is mijn schuld niet!'

Een verpleegster schreeuwde in de intercom: 'Stuur de bewakingsdienst! Hij is gek aan het worden! Laat onmiddellijk de bewakingsdienst komen!'

Mackie wankelde achteruit, door glibberige plassen bloed. Het bloed van Rudman. Het bloed van Jennifer Halsey. Een steeds groter wordend meer van bloed. Hij draaide zich om en rende weg.

Ze zaten achter hem aan.

In blinde paniek vluchtte hij de gang door en raakte verdwaald in een doolhof van gangen. Waar was hij? Waarom kwam niets hem bekend voor? Toen, recht voor zich uit, zag hij het raam, en daarachter de warrelende sneeuw. *Sneeuw*. Dat koude, witte kant zou hem zuiveren, zou het bloed van zijn handen wassen.

Achter hem kwamen voetstappen dreunend dichterbij. Er werd 'Hált!' geroepen.

Mackie rende drie stappen en sprong naar de rechthoek van licht.

Glas versplinterde in een miljoen diamanten. Daarna floot de koude lucht langs hem heen en was alles wit. Een prachtig, kristalachtig wit.

En hij viel.

Buiten was het bloedheet, maar de chauffeur had de airconditioning vol aanstaan, en Molly Picker had het een beetje koud achter in de auto. De koude lucht die uit de ventilator bij haar knieën kwam, leek regelrecht onder haar minirok te blazen. Ze boog zich naar voren en tikte op de afscheiding van plexiglas.

‘Hallo?’ zei ze. ‘Hallo, meneer? Kan die airconditioning wat lager? Meneer?’ Ze tikte nog een keer.

De chauffeur scheen haar niet te horen. Of misschien negeerde hij haar. Het enige wat ze zag, was de achterkant van zijn blonde hoofd.

Bibberend sloeg ze haar armen over elkaar en schoof opzij, weg bij die ventilator. Ze keek uit het raampje en zag de straten van Boston voorbijglijden. Ze kende deze buurt absoluut niet, maar ze wist dat ze naar het zuiden reden. Dat had er op het laatste bord gestaan, Washington Street, South. Nu zag ze vierkante gebouwen en dichtgespijkerde ramen, groepjes mannen die voor de deur op de stoep zaten, hun gezichten glimmend van het zweet. Het was nog niet eens juni en het was al boven de dertig graden. Alleen al door naar de mensen op straat te kijken, kon Molly zien hoe heet het was. Het lome afhangen van hun schouders, hun langzame geschuifel over de trottoirs. Molly vond het leuk naar mensen te kijken. Meestal keek ze naar de vrouwen, omdat ze die zoveel interessanter vond. Dan keek ze naar hun kleding en vroeg zich af waarom sommige zwart droegen midden in de zomer, waarom de dikzakken met een breed achterwerk felgekleurde stretchbroeken kozen, waarom niemand tegenwoordig meer een hoed droeg. Dan keek ze hoe de knappe vrouwen liepen, licht wiegend met hun heupen, volmaakt balancerend op hun hoge hakken. Ze vroeg zich af welke geheimen die knappe vrouwen kenden. Welke lessen had hun moeder aan hen doorgegeven, lessen die Molly op de een of andere manier niet had gekregen? Dan keek ze lang en aandachtig naar hun gezicht, in de hoop een goddelijk inzicht te krijgen in wat een vrouw mooi

maakt. Welke speciale magie zij bezaten, die zij, Molly Picker, niet had.

De auto stopte voor een rood licht. Op de hoek stond een vrouw met plateauzolen, een heup naar voren gestoken. Net als Molly was het een prostituee, maar ouder – achttien misschien, met glanzend zwart haar, dat weelderig over haar gebruide schouders viel. Zwart haar zou niet gek zijn, bedacht Molly een beetje spijtig. Dat viel op. Het was geen nietszeggende kleur, zoals het slappe haar van Molly, dat blond noch bruin was, en helemaal niet opviel. Het raam van de auto was donker getint en het meisje kon niet zien dat Molly naar haar keek. Maar ze leek het te voelen, omdat ze zich langzaam naar de auto omdraaide op haar plateauzolen.

Uiteindelijk was ze toch niet zo knap.

Molly leunde achterover, op een vreemde manier teleurgesteld.

De auto sloeg linksaf en reed verder in zuidoostelijke richting. Ze waren nu ver uit Molly's buurt en reden een wijk binnen die onbekend en bedreigend was. De hitte had de mensen uit hun flats verdreven en in de schaduwrijke portieken zaten ze zich koelte toe te wuiven. Hun blik volgde de voorbijrijdende auto. Ze wisten dat hij niet in deze buurt thuishoorde. Net zoals Molly wist dat ze hier niet thuishoorde. Waar stuurde Romy haar heen?

Hij had haar geen adres gegeven. Meestal kreeg ze een papierenkaartje met een adres in haar hand gedrukt en moest ze zelf maar voor een taxi zorgen. Maar deze keer had er aan de stoeprand een auto op haar staan wachten. Een mooie auto ook nog, zonder veelzeggende vlekken op de achterbank en stinkende proppen tissuepapier in de asbakken. Het was allemaal zo schoon. Ze had nog nooit in zo'n schone auto gezeten.

De chauffeur ging linksaf, een smalle straat in. Er zat hier niemand buiten op de stoep, maar ze wist dat ze haar gadesloegen. Ze voelde het. Ze viste een sigaret uit haar tas en stak hem aan. Ze had nog maar twee trekjes genomen, toen een vlakke stem plotseling zei: 'Wil je hem uitmaken.'

Molly keek geschrokken om zich heen. 'Wat?'

'Maak hem uit, zei ik. Er mag niet gerookt worden in de auto.'

Met een blos van schaamte maakte ze snel de sigaret uit in de asbak. Toen zag ze het kleine luidsprekertje in het tussenschot.

'Hallo? Kunt u me horen?' zei ze.

Geen antwoord.

'Als dat zo is, wilt u dan de airconditioning afzetten? Ik vries hier dood. Hallo? Meneer de chauffeur?'

De koude luchtstroom hield op.

‘Dánk u wel,’ zei ze. En zachtjes voegde ze eraan toe: ‘Klootzak.’

Ze vond het knopje van het elektrische raam en zette het een stukje open. De lucht van zomer in de stad kwam naar binnen, heet en zwavelachtig. Ze had geen last van de hitte. Het deed haar aan thuis denken. Zoals alle vochtige, klamme zomers uit haar jeugd in Beaufort. Verdomme, ze had trek in een sigaret. Maar ze had geen zin ruzie te maken met dat kleine doosje.

De auto kwam tot stilstand. De stem uit de luidspreker zei: ‘Hier is het. Je kunt nu uitstappen.’

‘Wat, hier?’

‘Het gebouw staat vlak voor je.’

Molly keek naar het drie verdiepingen hoge, stenen gebouw. De ramen op de begane grond waren dichtgespijkerd. Op de stoep lagen glasscherven. ‘Dat is zeker een grapje,’ zei ze.

‘De voordeur is open. Ga twee trappen op naar de tweede verdieping. Het is de laatste deur rechts. Je hoeft niet te kloppen, ga maar meteen naar binnen.’

‘Romy heeft hier niets van gezegd.’

‘Romy zei dat je zou meewerken.’

‘Ja, nou...’

‘Het hoort gewoon bij de fantasie, Molly.’

‘Welke fantasie?’

‘Die van de klant. Je weet hoe het gaat.’

Molly slaakte een diepe zucht en keek nogmaals naar het gebouw. Klanten en hun fantasieën. Waar droomde deze vent dan van? Tussen de ratten en de kakkerlakken te neuken? Een beetje gevaar, een beetje troep ter verhoging van de opwindings? Waarom pasten de fantasieën van de klanten nooit bij de hare? Een schone hotelkamer, een Jacuzzi. Richard Gere en ‘Pretty Woman’ met een glas champagne.

‘Hij wacht.’

‘Ja, ik ga al, ik ga al.’ Molly deed het portier open en stapte op het trottoir. ‘U wacht toch op me?’

‘Ik blijf hier staan.’

Ze keek naar het gebouw en haalde diep adem. Vervolgens liep ze de stoep op en duwde de voordeur open.

Binnen was het even erg als het er vanbuiten uitzag. Overal op de muren zat graffiti, de hal lag vol kranten en een roestige spiraal van een bed. Iemand had hier flink vuil geloosd.

Ze ging de trap op. Het was angstig stil in het gebouw en het lawaai van haar schoenen weerklonk in het trappenhuis. Toen ze op de eerste verdieping kwam, stond het zweet in haar handen.

Dit voelde fout. Helemaal fout.

Ze bleef op de overloop staan en keek naar de tweede verdieping. *Waar heb je me in vredesnaam heen gestuurd, Romy? Wie is die klant eigenlijk?*

Ze veegde haar klamme handen af aan haar blouse. Vervolgens zuchtte ze nog een keer en ging de volgende trap op. In de gang van de tweede verdieping bleef ze voor de laatste deur rechts staan. Ze hoorde een zoemend geluid in de kamer erachter – een airconditioning? Ze deed de deur open.

Koele lucht stroomde naar buiten. Ze ging naar binnen en tot haar verbazing bevond ze zich in een kamer met spierwitte muren. In het midden stond een soort medische onderzoektafel, bekleed met roodbruin vinyl. Daarboven hing een enorme lamp. Verder waren er geen meubels. Zelfs geen stoel.

‘Hallo, Molly.’

Ze draaide zich met een ruk om, zoekend naar de man die zojuist haar naam had gezegd. Er was verder niemand in de kamer. ‘Wie bent u?’ vroeg ze.

‘Je hoeft nergens bang voor te zijn. Ik ben alleen een beetje verlegen. Eerst wil ik je graag goed bekijken.’

Molly keek naar een spiegel, die aan de achterste muur was aangebracht. ‘U zit daarachter, is het niet? Is dat een soort doorblikspiegel?’

‘Heel goed.’

‘Nou, wat moet ik doen?’

‘Praat tegen me.’

‘Is dat alles?’

‘Er komt nog meer.’

Natuurlijk. Er kwam altijd meer. Bijna nonchalant liep ze naar de spiegel toe. Hij had gezegd dat hij verlegen was. Dat gaf haar een beter gevoel. Alsof ze de zaak meer in de hand had. Ze ging met één hand op haar in minirok gehulde heup staan. ‘Oké, als u wilt praten, het is úw geld.’

‘Hoe oud ben je, Molly?’

‘Zestien.’

‘Ben je regelmatig ongesteld?’

‘Wat?’

‘Je menstruatie.’

Ze lachte. ‘Het is niet te geloven.’

‘Geef antwoord op de vraag.’

‘Ja. Die is redelijk regelmatig.’

‘En de laatste keer was twee weken geleden?’

‘Hoe weet ú dat?’ vroeg ze. Daarna mompelde ze hoofdschud-

dend: ‘O, dat heeft Romy verteld.’ Romy wist dat natuurlijk. Hij wist altijd wanneer zijn meisjes feest hadden.

‘Ben je gezond, Molly?’

Ze keek nijdig naar de spiegel. ‘Zie ik er niet gezond uit?’

‘Geen bloedziektes? Hepatitis? HIV?’

‘Ik ben schoon. U zult niets oplopen, als u zich daar zorgen over maakt.’

‘Syfilis? Gonorrhoe?’

‘Luister,’ zei ze bits. ‘Wilt u neuken of niet?’

Er viel een stilte. Toen zei de stem zacht: ‘Trek je kleren uit.’

Dat leek er meer op. Dit was wat ze verwachtte.

Ze stapte dicht naar de spiegel toe, zo dicht dat haar adem het glas deed beslaan. Hij zou elk detail willen zien. Dat wilden ze altijd. Ze begon de knoopjes van haar blouse los te maken. Ze deed het langzaam, de voorstelling rekkend. Toen de stof uit elkaar week, dacht ze nergens meer aan. Ze voelde dat ze zich terugtrok in een veilige, geestelijke kast waar mannen niet bestonden. Ze bewoog haar heupen, wiegde op denkbeeldige muziek. De blouse gleed van haar schouders op de grond. Haar borsten waren nu bloot, haar tepels trokken samen door de kilte in de kamer. Ze deed haar ogen dicht. Daardoor was het op de een of andere manier niet zo vervelend. *Laten we opschieten*, dacht ze. *Naaien en wegwezen*.

Ze maakte de rits van haar rok open en stapte eruit. Vervolgens trok ze haar slipje uit. Dat deed ze allemaal met haar ogen dicht. Romy had tegen haar gezegd dat ze een goed lichaam had. Dat als ze er goed gebruik van maakte, niemand zou merken dat haar gezicht niet knap was. Nu gebruikte ze dat lichaam, dansend op een ritme dat zij alleen kon horen.

‘Het is goed zo,’ zei de man. ‘Je kunt ophouden met dansen.’

Ze deed haar ogen open en keek verbaasd naar de spiegel. Ze zag haar eigen spiegelbeeld. Slap bruin haar, kleine, maar puntige borsten, smalle heupen, als van een jongen. Toen ze met haar ogen dicht aan het dansen was geweest, had ze een rol gespeeld. Nu keek ze naar haar eigen beeld. Haar echte ik. Onwillekeurig kruiste ze haar armen over haar naakte borst.

‘Ga naar de tafel,’ zei hij.

‘Wat?’

‘De onderzoektafel. Ga erop liggen.’

‘Goed. Als je daar geil van wordt.’

‘Daar word ik geil van.’

Iedereen had zo zijn eigenaardigheden. Ze klom op de tafel. Het donkerrode vinyl was koud aan haar blote billen. Ze ging liggen en wachtte tot er iets gebeurde.

Er ging een deur open en ze hoorde voetstappen. Met grote ogen keek ze hoe de man naar het voeteneind van de tafel liep en boven haar uittorende. Hij was helemaal in het groen gehuld. Het enige wat ze van zijn gezicht kon zien, waren zijn ogen, kil staalblauw. Ze keken haar boven een chirurgmasker aan.

Geschrokken kwam ze overeind.

‘Ga liggen,’ beval hij.

‘Wat ga je in vredesnaam doen?’

‘Ga liggen, zei ik.’

‘Man, ik smeer hem...’

Hij greep haar arm. Pas toen zag ze dat hij handschoenen aan had. ‘Luister, ik zal je geen pijn doen,’ zei hij met zachtere stem. Vriendelijker. ‘Begrijp je het niet? Dít is mijn fantasie.’

‘Je bedoelt – doktertje spelen?’

‘Ja.’

‘Moet ik dan je patiënt zijn?’

‘Ja. Vind je dat eng?’

Ze dacht erover na. Ze dacht terug aan alle andere fantasieën die ze zich had moeten laten welgevalen voor haar klanten. Daarbij vergeleken leek dit betrekkelijk tam.

‘Goed,’ zuchtte ze en ging weer liggen.

Hij klapte de voetsteunen uit, zodat ze aan het uiteinde van de tafel uitstaken. ‘Vooruit, Molly,’ zei hij. ‘Je weet toch wel wat je met je voeten moet doen.’

‘Moet het?’

‘Ik ben de dokter, weet je nog?’

Ze staaarde naar zijn gemaskerde gezicht en vroeg zich af wat er achter dat rechthoekige lapje zat. Een doodgewone man, ongetwijfeld. Ze waren allemaal zo vreselijk gewoon. Het waren hun fantasieën die ze weerzinwekkend vond. Die haar bang maakten.

Met tegenzin hief ze haar benen op en legde ze in de steunen.

Hij maakte de onderkant van de tafel los en klapte die naar beneden. Ze lag met haar dijbenen gespreid en haar blote billen hingen bijna over de rand van de tafel. Ze liet zichzelf voortdurend aan mannen zien, maar deze houding had iets vreselijk kwetsbaars. Die felle lampen die tussen haar benen schenen. Haar volkomen naaktheid op de onderzoektafel. En de man, wiens blik met bijna klinische afstandelijkheid op haar meest intieme anatomie was gericht.

Hij sloeg een band om haar enkel.

‘Hé,’ zei ze. ‘Ik hou er niet van te worden vastgebonden.’

‘Ik wél,’ zei hij zacht, terwijl hij de andere band vastmaakte. ‘Ik heb mijn meisjes graag zo.’

Haar gezicht vertrok toen hij zijn gehandschoende vingers naar binnen bracht. Hij boog zich naar haar toe en kneep zijn ogen geconcentreerd wat dicht, terwijl zijn vingers dieper voelden. Ze sloot haar ogen en probeerde haar gedachten los te maken van wat er tussen haar benen gebeurde, maar het gevoel was moeilijk te negeren. Als een knaagdier dat zich diep in haar begroef. Hij drukte met één hand boven op haar buik en de vingers van zijn andere hand bewogen vanbinnen. Op de een of andere manier leek dit een ergere verkrachting dan een gewone neukpartij, en ze wilde dat het achter de rug was. *Word je hier geil van, engerd?* vroeg ze zich af. *Ben je al stijf? Wanneer komt het ervan?*

Hij trok zijn hand terug. Ze huiverde opgelucht. Toen ze haar ogen opendeed, zag ze dat hij niet meer naar haar keek. In plaats daarvan was zijn blik gericht op iets buiten haar gezichtsveld. Hij knikte.

Pas toen besepte ze dat er nog iemand in de kamer was.

Er werd een rubber masker op haar mond en neus gedrukt. Ze probeerde haar gezicht weg te draaien, maar haar hoofd werd hard tegen de tafel gedrukt. Ze stak haar handen omhoog en trok heftig aan de randen van het verdovingsmasker. Haar handen werden meteen weggetrokken en haar polsen werden snel en stevig vastgebonden. Ze ademde een bitter ruikend gas in, voelde het in haar keel schroeien. Haar borst verzette zich met een hoestbui. Ze schudde heftiger met haar hoofd, maar het masker ging niet weg. Ze haalde nog een keer adem; ze kon er niets aan doen. Nu gleed al het gevoel uit haar ledematen weg. Het licht leek vager te worden. Het felle wit veranderde in grijs.

In zwart.

Ze hoorde een stem zeggen: 'Tap het bloed nu af.'

Maar de woorden betekenden niets voor haar. Helemaal niets.

'Man, man, wat een troep heb je gemaakt.'

Het was de stem van Romy – dat kon ze in ieder geval bedenken. Maar verder wist ze niet zo bar veel. Waar was ze? Waar was ze geweest?

Waarom had ze hoofdpijn en was haar keel zo droog?

'Vooruit, Molly Wolly. Doe je ogen open.'

Ze kreunde. Het geluid van haar eigen stem deed haar hoofd al bonzen.

'Verdomme, doe je ogen open, Molly. Je maakt de hele kamer smerig.'

Ze draaide zich op haar rug. Het licht filterde bloedrood door haar oogleden. Ze deed haar best ze open te doen, naar het gezicht van Romy te kijken.

Hij keek op haar neer met een uitdrukking van walging in zijn donkere ogen. Zijn zwarte haar zat naar achteren geplakt en glom van de brillantine. Het weerkaatste licht als een koperen helm. Sophie was er ook. Ze keek een beetje smalend, met haar armen over haar enorme boezem geslagen. Molly voelde zich nog ellendiger nu ze Sophie en Romy zo dicht bij elkaar zag staan, als mensen die ooit intiem met elkaar waren geweest. Misschien nog steeds waren. Die Sophie met haar paardenkop was altijd in de buurt en probeerde Molly buiten te sluiten. En nu was ze in de kamer van Molly gekomen, een plek die verboden terrein voor haar was.

Verontwaardigd probeerde Molly overeind te komen, maar het werd wazig voor haar ogen en ze zakte op het bed terug. ‘Ik ben misselijk,’ zei ze.

‘Je bent misselijk gewéést,’ zei Romy. ‘Ga je nu wassen. Sophie zal je helpen.’

‘Ik wil niet dat ze me aanraakt. Ze moet mijn kamer uit.’

Sophie snoof. ‘Ik zou toch niet in die stinkende kamer van je willen blijven, Miss Strijkplank,’ zei ze en ging weg.

Molly kreunde. ‘Ik herinner me niet wat er is gebeurd, Romy.’

‘Er is niets gebeurd. Je bent teruggekomen en naar bed gegaan. En toen heb je op je kussen gekotst.’

Weer probeerde ze overeind te komen. Hij hielp haar niet, raakte haar niet eens aan. Zó stonk ze. Hij liep al naar de deur, haar alleen latend om haar eigen vieze lakens op te ruimen.

‘Romy?’ zei ze.

‘Ja?’

‘Hoe ben ik hier gekomen?’

Hij lachte. ‘Jezus, je hebt hem wel geraakt, hè?’ En hij ging de kamer uit.

Ze bleef lange tijd op de rand van het bed zitten en probeerde zich de laatste paar uur te herinneren. En de duizeligheid van zich af te schudden.

Er was een klant geweest – dat herinnerde ze zich nog. Een man helemaal in het groen. Een kamer met een reusachtige spiegel. En er was een tafel geweest.

Maar de seks kon ze zich niet herinneren. Misschien had ze dat verdrongen. Misschien was het zo’n walgelijke ervaring geweest dat ze hem in haar onderbewustzijn had weggeduwd, zoals ze met succes zoveel uit haar jeugd had verdrongen. Slechts af en toe liet ze een klein stukje herinnering uit haar jeugd weer bovenkomen. De goede herinneringen hoofdzakelijk; ze had inderdaad een paar goede herinneringen aan de jaren dat ze was op-